

Arrest

nr. 76 945 van 12 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 24 januari 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DESCHUTTER, die *loco* advocaat D. SOUDANT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De eerste bestreden beslissing genomen in hoofde van verzoeker luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Pakistaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Sahiwal in de provincie Punjab. Sinds 2003 was u lid van PLM-Q (Pakistan Muslim League Q). U steunde daarbij Rana Aftab, die bij de provinciale verkiezingen van 2002 verkozen werd tot MPA (member of provincial assembly). Op de dag van de verkiezingen van 2008 kwamen leden van de tegenpartij, PML-N (Pakistan Muslim League N), naar u en de andere leden van PML-Q die aan het supporteren waren

voor Rana Aftab. Ze schoten in de lucht en begonnen jullie te schoppen en te slaan. U werd daarbij licht gewond. PML-N won in 2008 de verkiezingen in uw kiesdistrict. Rana Aftab, die opnieuw kandidaat was bij de provinciale verkiezingen, verloor. Op 3 juni 2011 zat u met 3 andere leden van PML-Q ergens iets te drinken en wat te babbelen toen er plots acht leden van PML-N op jullie begonnen te roepen. Plots sloeg één van hen iemand van jullie in het gezicht. Daarop ontstond er een gevecht. U werd daarbij gewond aan uw neus, lip, benen en rug. De politie kwam ter plaatse maar weigerde een klacht te registreren. Enkele dagen later kwamen u en uw vriend één van de acht leden van PML-N tegen die jullie hadden aangevallen. Als afrekening viel u hem aan waardoor hij licht gewond raakte. Diezelfde avond werd er op uw huis geschoten. U, uw echtgenote en uw dochter werden met de dood bedreigd. U besloot het land te verlaten en contacteerde een smokkelaar. Op 10 augustus 2011 namen u, uw echtgenote, uw dochter en de smokkelaar een vlucht van Lahore naar Denemarken. De reisagent had voor jullie een vals paspoort geregeld. Vervolgens reisden jullie per trein van Denemarken naar België. Daar liet de smokkelaar jullie achter in het station. Op 18 augustus 2011 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw lidkaart van de PML-Q, de geboorteakte van uw zoon en een kaartje van CIRÉ (Coordination et Initiatives pour Réfugiés et Étrangers).

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Omwille van onderstaande redenen kan er immers geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u geen enkel officieel identiteitsbewijs kan neerleggen ter staving van uw identiteit of nationaliteit. Het bewijs van identiteit maakt nochtans een essentieel element uit in iedere procedure en de asielzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Volgens uw verklaringen zou de smokkelaar uw identiteitskaart hebben afgenomen. Indien dat het geval zou zijn, mag er van een asielzoeker nog steeds worden verwacht dat hij inspanningen levert om zijn identiteit en nationaliteit aan te tonen. Zo had u naar de Pakistaanse ambassade in Brussel kunnen gaan. U verklaarde echter dat u niet wist waar die was, dat u de taal niet voldoende beheerst om dat aan iemand te vragen en dat u hier geen contact hebt met andere Pakistanen (zie gehoorverslag CGVS p. 3). Deze argumenten kunnen echter niet overtuigen. U woont immers al enkele maanden in Sint-Gillis. Het is weinig aannemelijk dat u daar vooralsnog geen Pakistanen bent tegengekomen waardoor u in contact kon komen met de Pakistaanse gemeenschap in Brussel. Het ontbreken van een origineel identiteits- of nationaliteitsdocument houdt reeds een negatieve indicatie met betrekking tot het asielrelaas in.

Voorts dient te worden vastgesteld dat u geen documenten voorlegde ter staving van de door u vernoemde vrees. Wanneer dergelijke documenten ontbreken, dient de asielzoeker zijn relaas aannemelijk te maken met geloofwaardige, coherente en logisch onderbouwde verklaringen. Zijn verklaringen dienen tevens volledig in overeenstemming te zijn met de verklaringen van eventuele andere betrokkenen. In casu is dit niet het geval. Hierdoor komt uw verklaring dat uw huis werd beschoten en u en uw gezin bedreigd werden door leden van PML-N niet oprecht over.

U verklaarde dat uw huis werd beschoten door acht à tien personen. U bleef binnen en uit angst dat u zou worden beschoten keek u ook niet door het raam. U hebt de mensen die op uw huis schoten niet gezien (zie gehoorverslag CGVS pp. 11-12). Opmerkelijk daarbij is dat u wél weet dat het acht à tien personen waren. U vermoedt dat het dezelfde personen waren als de personen die u en drie andere mannen enkele dagen voordien hadden aangevallen op straat. Dit is echter louter een vermoeden van uwentwege. Voorts verklaarde u dat uw echtgenote en u op het moment van de schietpartij zich in de keuken bevonden. Jullie waren aan het eten (zie gehoorverslag CGVS pp. 11, 13). Uw echtgenote daarentegen verklaarde dat jullie op dat moment in de woonkamer zaten te babbelen. Wanneer haar expliciet gevraagd werd of ze op dat moment nog iets anders deed dan praten, antwoordde ze ontkennend (zie gehoorverslag CGVS p. 4). Aangezien het beweerde feit dat uw huis werd beschoten u deed beslissen uw land te ontvluchten, is het niet aannemelijk dat u daarover tegenstrijdige verklaringen aflegt. Dit brengt de geloofwaardigheid van uw verklaringen ernstig in het gedrang. Verder verklaarde u dat u na deze gebeurtenis niet meer buitenshuis ging behalve op 20 juni 2011 om naar de smokkelaar te gaan. Er werd u zelfs expliciet gevraagd of dat de enige keer was dat u nog uw huis had verlaten en u bevestigde dat (zie gehoorverslag CGVS pp. 11, 13). Uw echtgenote daarentegen verklaarde dat jullie in de twee maanden tussen het schietincident en jullie vertrek uit

Pakistan nog vaak bedreigd werden. Ze zegt zelfs letterlijk "Na juni stuurden ze boodschappen. Ze stopten hem op straat". Wanneer haar expliciet gevraagd werd of u na het schietincident bij uw thuis in juni nog steeds bedreigd werd, antwoordde ze bevestigend (zie gehoorverslag CGVS p. 5). Wanneer aan u werd gevraagd of men u na de dag van het schietincident nog heeft proberen te vinden, repliceerde u "Ik kwam niet buiten en vroeg het niemand. Misschien zochten ze mij." (zie gehoorverslag CGVS p. 13). De vaststelling dat u en uw echtgenote tegenstrijdige verklaringen aflegden met betrekking tot essentiële elementen zoals ondergedoken leven en het ontvangen van bedreigingen, breekt de geloofwaardigheid van uw verklaringen volledig af. Bovendien is het niet aannemelijk dat u niet zou weten of u sinds uw vertrek uit Pakistan nog gezocht werd. U had nochtans vanuit België telefonisch contact met uw familie. Op de vraag waarom u dat dan niet gevraagd had, stelde u dat u er niet aan dacht (zie gehoorverslag CGVS p. 13). Dit ondermijnt nog verder de geloofwaardigheid van uw relaas. Indien u werkelijk uw land zou hebben verlaten uit vrees voor uw leven en dat van uw gezin, zou u meer interesse tonen in de situatie.

Voorts kan er geen geloof worden gehecht aan de beschrijving van uw vluchtroute. Deze kwam als stereotiep en ongeloofwaardig over. U verklaarde dat de smokkelaar samen met uw gezin op het vliegtuig zat. Wanneer u echter gevraagd werd waar hij in het vliegtuig zat, begon u ontwijkend te antwoorden. Eerst zei u "Gescheiden van ons". Wanneer de vraag u opnieuw gesteld werd, antwoordde u "Niet bij ons". Wanneer u meer precieze vragen gesteld werden, verklaarde u dat de smokkelaar twee of drie rijen voor jullie zat (zie gehoorverslag CGVS p. 5). Wanneer dezelfde vraag nadien aan uw echtgenote gesteld werd, begon ook zij ontwijkend te antwoorden. Volgens haar zat de smokkelaar een beetje van jullie verwijderd maar ze herinnerde zich niet eens meer of hij meer naar voren of meer naar achteren in het vliegtuig zat. Gevraagd naar hoe ver hij van jullie verwijderd was, antwoordde uw echtgenote "Ik weet niet precies. Hij was weg van ons." (zie gehoorverslag CGVS p. 3). Dergelijke ontwijkende antwoorden, zowel van uwentwege als van uw echtgenote, doen ernstige vermoedens rijzen dat er bij jullie reis naar Europa geen smokkelaar betrokken was. Voorts verklaarde u met een vals paspoort gereisd te hebben, maar wist u niet eens welke geboortedatum daarin vermeld stond (zie gehoorverslag CGVS p. 5). Daar u echter een internationale vlucht nam, waarbij identiteitscontroles steeds tot de mogelijkheden behoren, zeker wanneer u de Schengenzone betreedt, mag van u een uitgebreide inhoudelijke kennis van dit paspoort verwacht worden. De ongeloofwaardige beschrijving van uw vluchtroute, benadrukt het ongeloofwaardige van uw asielrelaas en is eerder een indicatie dat u voor de Belgische autoriteiten probeert te verhullen dat u met eigen paspoort bent gereisd. De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Ze vermogen immers niet uw identiteit, laat staan uw nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

Tenslotte kan er nog gewezen worden op het feit dat in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenote A. S.(...) eveneens een weigeringsbeslissing werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"

1.2. De tweede bestreden beslissing genomen in hoofde van verzoekster wordt als volgt gemotiveerd:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Pakistaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Vehari district in de provincie Punjab. Sinds 2003 was uw echtgenoot lid van PLM-Q (Pakistan Muslim League Q). Hij steunde daarbij Rana Aftab, die bij de provinciale verkiezingen van 2002 verkozen werd tot MPA (member of provincial assembly). Op de dag van de verkiezingen van 2008 kwamen leden van de tegenpartij, PML-N (Pakistan Muslim League N), naar hem en de andere leden van PML-Q die aan het supporteren waren voor Rana Aftab. Ze schoten in de lucht en begonnen hen te schoppen en te slaan. Uw echtgenoot werd daarbij licht gewond. PML-N won in 2008 de verkiezingen in zijn kiesdistrict. Rana Aftab, die opnieuw kandidaat was bij de provinciale verkiezingen, verloor. Op 3 juni 2011 zat uw echtgenoot met 3 andere leden van PML-Q ergens iets te drinken en wat te babbelen toen er plots acht leden van PML-N op hen begonnen te roepen. Plots sloeg één van de leden van PML-N iemand van hen in het gezicht. Daarop ontstond er een gevecht. Uw echtgenoot werd daarbij gewond aan zijn

neus, lip, benen en rug. De politie kwam ter plaatse maar weigerde een klacht te registreren. Enkele dagen later kwamen uw echtgenoot en zijn vriend één van de acht leden van PML-N tegen die jullie hadden aangevallen. Als afrekening viel uw echtgenoot hem aan waardoor deze licht gewond raakte. Diezelfde avond werd er op uw huis geschoten. U, uw echtgenoot en uw dochter werden met de dood bedreigd. U besloot het land te verlaten en uw echtgenoot contacteerde een smokkelaar. Op 10 augustus 2011 namen u, uw echtgenote, uw dochter en de smokkelaar een vlucht van Lahore naar Denemarken. De reisagent had voor jullie een vals paspoort geregeld. Vervolgens reisden jullie per trein van Denemarken naar België. Daar liet de smokkelaar jullie achter in het station. Op 18 augustus 2011 dienden uw echtgenoot en u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw lidkaart van de PML-Q, de geboorteakte van uw zoon en een kaartje van CIRÉ (Coordination et Initiatives pour Réfugiés et Étrangers).

B. Motivering

Uit uw asielrelaas blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op de motieven ingeroepen door uw echtgenoot. Gezien er ten aanzien van uw echtgenoot een weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling werd genomen en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan er ook in uw hoofde niet worden gesteld dat u in uw land van herkomst een risico loopt zoals begrepen onder de Conventie van Genève en hebt u ook niet aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

“(…)”

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Ze vermogen immers niet uw identiteit, laat staan uw nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, hierna vermeld als de verzoekende partij. Zij roept geen eigen motieven in. De hiernavermelde motieven gelden dan ook voor verzoekster.

2.2. De verzoekende partij voert de schending aan van het artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 gewijzigd door het artikel 1, §2 van het protocol van 31/01/1967 betreffende de status van vluchtelingen; van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

In een eerste onderdeel aangaande het artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst de verzoekende partij naar de bestreden beslissing en voert aan dat zij de mening is toegedaan dat de commissaris-generaal zich heeft gefocust op kleine tegenstrijdigheden die de aard van haar asielrelaas niet perse in twijfel brengen. Zij wijzen erop dat men dient te onderstrepen dat de verzoekende partij pogingen heeft ondernomen om de bescherming van de Pakistaanse autoriteiten te bekomen toen hij klacht wenste neer te leggen bij de politie en deze weigerde de klacht te registreren. Zij voert dan ook aan dat bij gebrekkige nationale bescherming de internationale bescherming wordt ingeroepen. De verzoekende partij verwijst naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met arrestnummer 18 419 van 6 november 2008.

In een volgende onderdeel bespreekt de verzoekende partij de verschillende specifieke punten van de bestreden beslissing.

Betreffende de identiteitsdocumenten stelt de verzoekende partij dat zij niet wist dat zij in haar hoedanigheid van kandidaat-vluchteling identiteitsdocumenten kon aanvragen bij de ambassade in België. Zij stelt dienaangaande dat de verwerende partij hen ook niet heeft gevraagd om binnen 5 dagen identiteitsdocumenten voor te leggen of aan te vragen bij de Pakistaanse diplomatieke post hier in België. Bijgevolg is de verzoekende partij verrast dat dit ingeroepen wordt om de weigeringsbeslissing omtrent de asielaanvraag te motiveren.

Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheid tijdens de aanval lichten zij toe dat het een misverstand betreft en dit wordt verklaard door het feit dat de keuken en de woonkamer geen afzonderlijke kamers vormen daar het één ruimte is die gescheiden is door een gordijn. Verzoeker en verzoekster zouden effectief gebabbeld hebben in dezelfde kamer. De ene kant van de kamer is de kookplaats en de andere kant de eethoek.

Betreffende de bedreigingen herhaalt de verzoekende partij dat zij tijdens het gehoor meermaals heeft herhaald dat zij werd bedreigd.

Betreffende de huidige situatie in het land van herkomst citeert de verzoekende partij wederom het relevante onderdeel van de bestreden beslissing. De verzoekende partij benadrukt dat de persoon die op het huis van verzoeker schoot enkel met hem problemen had. Verzoeker benadrukt dat het geen zin had om de familie daarbij te betrekken en het had volgens hem evenmin nut om aan zijn familie te vragen of de persoon in kwestie hem nog steeds zocht.

Betreffende de vluchtroute is de verzoekende partij de mening toegedaan dat zij niet aarzelend of ontwijkend heeft geantwoord. Zij stelt verder dat eens ze pas op het vliegtuig waren zij te horen kregen waar zij moest zitten en de smokkelaar ging vervolgens wat verder plaats nemen. De smokkelaar zou hen ook gevraagd hebben om tijdens de vlucht niet te vaak en/of opvallend naar hem te kijken en dat dit dus de reden is waarom verzoekster niet precies kon zeggen waar de smokkelaar tijdens de vlucht zat.

Betreffende het paspoort kan de verzoekende partij enkel toelichten dat het een Pakistaans paspoort was met een visum van de Deense autoriteiten. Zij stelt aldus dat dit geenszins de geloofwaardigheid van het relaas ondermijnt.

In een tweede onderdeel betreffende het artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verwijst de verzoekende partij naar hun argumenten zoals hierboven uiteengezet. Zij meent dan ook dat zij geen bescherming kan krijgen van de nationale autoriteiten en zij stellen verder dat zij omwille van de huidige spanningen in Pakistan en de toename van het radicaal islamisme, vrezen bloot gesteld te worden aan blind geweld. De verzoekende partij benadrukt dat dit dan ook onverenigbaar is met de minimale normen van veiligheid en menselijke waardigheid conform het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en het artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. In het licht van de bovenstaande argumenten stelt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing niet beantwoordt aan de vereisten van het Verdrag van Genève en dat de motivatie van de bestreden beslissing inadequaat is.

De verzoekende partij verzoekt de Raad om de bestreden beslissing te hervormen en de verzoekende partij te erkennen als vluchteling en in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en de asielprocedure door te verwijzen naar de commissaris-generaal voor een nieuw onderzoek.

2.2. De verzoekende partij klaagt de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna wet van 29 juli 1991) aan evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat

het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2. Artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling heeft geen directe werking. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling onderzocht.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal oordeelde dat de verzoekende partij er niet in geslaagd is om haar asielrelaas aannemelijk te maken. De commissaris-generaal motiveerde dat de verzoekende partij geen identiteitsdocumenten heeft neergelegd, noch andere bewijsdocumenten ter staving van haar relaas. De verklaringen van de verzoekende partij aangaande de bewering dat er een beschieting was door acht à tien personen werden niet geloofwaardig geacht. Ook de verklaringen aangaande de vluchtroute werd volgens de verwerende partij gekwalificeerd als stereotiep en ongeloofwaardig.

Hieruit kan de Raad duidelijk afleiden dat de bestreden beslissing zich niet focust op kleine tegenstrijdigheden. De motivering van de bestreden beslissing is zeer uitgebreid en geeft de verschillende motieven weer op basis waarvan de commissaris-generaal tot zijn oordeel is gekomen.

Immers, de motivering moet als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde

tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheden merkt de verwerende partij in haar nota terecht op dat deze vaststellingen betrekking hebben op de kern van het relaas van de verzoekende partij, aldus de beweerde schietpartij die aan de basis lag van het vertrek van de verzoekende partij uit haar land van herkomst. De verzoekende partij toont niet aan over welke kleine tegenstrijdigheden het wel zou gaan.

Verder stelt de Raad vast dat de bewering van de verzoekende partij dat zij niet wisten dat zij in hun hoedanigheid van kandidaat vluchteling identiteitsdocumenten bij de ambassade kunnen navragen niet geloofwaardig is. Immers, uit het verhoorverslag van de verzoekende partij blijkt dat de commissaris-generaal zelf expliciet heeft gewezen op deze mogelijkheid.

De commissaris-generaal stelt dan ook terecht vast in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij geen identiteitsdocumenten heeft neergelegd. Het voorleggen van identiteitsdocumenten is een essentieel element in elke procedure. Het niet voorleggen van dergelijke documenten dient op aannemelijke wijze verklaard te worden wat *in casu* aldus niet is gebeurd. Het gegeven dat de verzoekende partij verrast is dat dit argument in de bestreden beslissing vermeld staat gaat hoe dan ook niet op daar de bewijslast steevast bij de kandidaat-vluchteling ligt en het dus aan de verzoekende partij toekomt om dergelijke essentiële elementen, zoals identiteitsdocumenten voor te leggen.

Aangaande de verklaringen van de verzoekende partij omtrent het schietincident stelt de Raad vast dat verzoeker verklaarde dat zij zich in de woonkamer bevonden en verzoekster verklaarde dat het in de keuken was. Ongeacht het feit dat dit duidelijk kan afgeleid worden uit de stukken van het administratief dossier, met name het verhoorverslag stelt de Raad vast dat dit in essentie een overtollig motief is. De Raad verwijst dan ook dienstig naar de overige essentiële motieven van de bestreden beslissing op basis waarvan de commissaris-generaal vaststelde dat de verklaringen van de verzoekende partij omtrent het schietincident ongeloofwaardig zijn, dat luidt als volgt:

“(…)

U verklaarde dat uw huis werd beschoten door acht à tien personen. U bleef binnen en uit angst dat u zou worden beschoten keek u ook niet door het raam. U hebt de mensen die op uw huis schoten niet gezien (zie gehoorverslag CGVS pp. 11-12). Opmerkelijk daarbij is dat u wél weet dat het acht à tien personen waren. U vermoedt dat het dezelfde personen waren als de personen die u en drie andere mannen enkele dagen voordien hadden aangevallen op straat. Dit is echter louter een vermoeden van uwentwege. Voorts verklaarde u dat uw echtgenote en u op het moment van de schietpartij zich in de keuken bevonden. Jullie waren aan het eten (zie gehoorverslag CGVS pp. 11, 13). Uw echtgenote daarentegen verklaarde dat jullie op dat moment in de woonkamer zaten te babbelen. Wanneer haar expliciet gevraagd werd of ze op dat moment nog iets anders deed dan praten, antwoordde ze ontkennend (zie gehoorverslag CGVS p. 4). Aangezien het beweerde feit dat uw huis werd beschoten u deed beslissen uw land te ontvluchten, is het niet aannemelijk dat u daarover tegenstrijdige verklaringen aflegt. Dit brengt de geloofwaardigheid van uw verklaringen ernstig in het gedrang. Verder verklaarde u dat u na deze gebeurtenis niet meer buitenshuis ging behalve op 20 juni 2011 om naar de smokkelaar te gaan. Er werd u zelfs expliciet gevraagd of dat de enige keer was dat u nog uw huis had verlaten en u bevestigde dat (zie gehoorverslag CGVS pp. 11, 13). Uw echtgenote daarentegen verklaarde dat jullie in de twee maanden tussen het schietincident en jullie vertrek uit Pakistan nog vaak bedreigd werden. Ze zegt zelfs letterlijk “Na juni stuurden ze boodschappen. Ze stopten hem op straat”. Wanneer haar expliciet gevraagd werd of u na het schietincident bij uw thuis in juni nog steeds bedreigd werd, antwoordde ze bevestigend (zie gehoorverslag CGVS p. 5). Wanneer aan u werd gevraagd of men u na de dag van het schietincident nog heeft proberen te vinden, repliceerde u “Ik kwam niet buiten en vroeg het niemand. Misschien zochten ze mij.” (zie gehoorverslag CGVS p. 13). De vaststelling dat u en uw echtgenote tegenstrijdige verklaringen aflegden met betrekking tot essentiële elementen zoals ondergedoken leven en het ontvangen van bedreigingen, breekt de geloofwaardigheid van uw verklaringen volledig af. Bovendien is het niet aannemelijk dat u niet zou weten of u sinds uw vertrek uit Pakistan nog gezocht werd. U had nochtans vanuit België telefonisch contact met uw familie. Op de vraag waarom u dat dan niet gevraagd had, stelde u dat u er niet aan dacht (zie gehoorverslag CGVS p. 13). Dit ondermijnt nog verder de geloofwaardigheid van uw relaas. Indien u werkelijk uw land zou hebben verlaten uit vrees voor uw leven en dat van uw gezin, zou u meer interesse tonen in de situatie.

“(…)”

De vaststellingen van dit onderdeel van de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier en de verzoekende partij geeft aan niet akkoord te gaan met de commissaris-generaal, doch is dit geen dienstig verweer. Ook hier komt de verzoekende partij niet tegemoet aan de bewijslast die thans bij haar rust.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich verder beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan de verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

Wat betreft het motief van de commissaris-generaal dat de verzoekende partij niet heeft geïnformeerd aangaande haar situatie bij haar familie en zij nochtans contact had, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij dit element niet betwist maar poogt aan te voeren dat het geen zin had om de familie te betrekken aangezien de persoon enkel in conflict was met verzoeker. Dit kan de Raad allerminst overtuigen.

De Raad meent dat van iemand die zijn land van herkomst heeft ontvlucht omwille van bepaalde problemen enige interesse/belangstelling mag worden verwacht in de evolutie van deze problemen. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van de beweerde vrees voor vervolging.

Aangaande het oordeel van de verwerende partij dat de verzoekende partij geen geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd aangaande de vluchtroute, verwijst de Raad naar het volgende onderdeel van de bestreden beslissing dat luidt als volgt:

“(…)

Voorts kan er geen geloof worden gehecht aan de beschrijving van uw vluchtroute. Deze kwam als stereotiep en ongeloofwaardig over. U verklaarde dat de smokkelaar samen met uw gezin op het vliegtuig zat. Wanneer u echter gevraagd werd waar hij in het vliegtuig zat, begon u ontwijkend te antwoorden. Eerst zei u “Gescheiden van ons”. Wanneer de vraag u opnieuw gesteld werd, antwoordde u “Niet bij ons”. Wanneer u meer precieze vragen gesteld werden, verklaarde u dat de smokkelaar twee of drie rijen voor jullie zat (zie gehoorverslag CGVS p. 5). Wanneer dezelfde vraag nadien aan uw echtgenote gesteld werd, begon ook zij ontwijkend te antwoorden. Volgens haar zat de smokkelaar een beetje van jullie verwijderd maar ze herinnerde zich niet eens meer of hij meer naar voren of meer naar achteren in het vliegtuig zat. Gevraagd naar hoe ver hij van jullie verwijderd was, antwoordde uw echtgenote “Ik weet niet precies. Hij was weg van ons.” (zie gehoorverslag CGVS p. 3). Dergelijke ontwijkende antwoorden, zowel van uwentwege als van uw echtgenote, doen ernstige vermoedens rijzen dat er bij jullie reis naar Europa geen smokkelaar betrokken was. Voorts verklaarde u met een vals paspoort gereisd te hebben, maar wist u niet eens welke geboortedatum daarin vermeld stond (zie gehoorverslag CGVS p. 5). Daar u echter een internationale vlucht nam, waarbij identiteitscontroles steeds tot de mogelijkheden behoren, zeker wanneer u de Schengenzone betreedt, mag van u een uitgebreide inhoudelijke kennis van dit paspoort verwacht worden. De ongeloofwaardige beschrijving van uw vluchtroute, benadrukt het ongeloofwaardige van uw asielrelaas en is eerder een indicatie dat u voor de Belgische autoriteiten probeert te verhullen dat u met eigen paspoort bent gereisd.

“(…)”

Het gegeven dat de verzoekende partij verklaart dat de smokkelaar vroeg om tijdens de vlucht niet te vaak en/of opvallend naar hem te kijken geeft en zij daarom niet precies kon zeggen waar de smokkelaar tijdens de vlucht zat is een zwakke *a posteriori* bewering die de Raad geenszins kan overtuigen en bovendien geen afbreuk doet aan de voormelde vaststellingen van het geciteerde onderdeel van de bestreden beslissing.

Verder merkt de Raad op dat uit het verhoorverslag van verzoeker van 19 december 2011 blijkt dat verzoeker verklaarde dat hij naar de politie is gegaan maar dat de politie hen niet heeft verder geholpen. Dit element staat niet vermeld in de bestreden beslissing, doch wordt er uitvoerig gemotiveerd waarom het relaas van de verzoekende partij niet geloofwaardig is. Een niet geloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de criteria van de Conventie van Genève. Gelet op de bovenstaande vaststellingen werd er terecht vastgesteld dat het asielrelaas van de verzoekende partij ongeloofwaardig is en zoals blijkt uit bovenstaande analyse heeft de verzoekende partij geen concrete elementen aangevoerd die de bestreden beslissing in een ander daglicht stelt. De motivering van de bestreden

beslissing blijft onverkort gehandhaafd daar de vaststellingen worden gesteund door de stukken van het administratief dossier. Wat betreft de verwijzing van de verzoekende partij naar het arrest van de Raad met arrestnummer 18419 van 6 november 2008, dient erop gewezen te worden dat arresten geen precedentswaarde hebben in deze continentale rechtstraditie en de verzoekende partij toont bovendien niet aan dat het voormelde arrest toepasbaar is op haar situatie.

Verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekende partij aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS